

2017 | 1 VPWinfo.nl

Kwartaalblad van **VPW Nederland** Beroepsvereniging van r.-k. pastores

Palestrinastraat 1b, 3533 EH Utrecht | T 06 48 15 12 89 | E info@vpwinfo.nl | I www.vpwinfo.nl

Kiezen voor delen

VPW Nederland

Beroepsvereniging van r.-k. pastores

De ophaalbrug laten zakken?

Hoe overbruggen we de kloof van tegenstellingen tussen mensen in onze samenleving. Draait die kloof feitelijk niet om de vraag op welke wijze ik als burger en medemens mijzelf in de heftige veranderingen van deze tijd ervaar? Durf ik er midden in te gaan staan en de veranderingen onder ogen te zien? Of, trek ik me terug op mijn eigen erf en haal ik, meestal behept met onbewuste angsten, de ophaalbrug op. Zo kunnen we het ‘andere’ dat ons niet past, buiten sluiten. Die anonieme en massieve ander is namelijk niet alleen de oorzaak van de verandering, het is ook nog de indringer die afwijkt als vreemd en bedreigend. Ik vind dat we als kerk hiervoor niet onze ogen mogen sluiten. Ik ben de mening toegedaan dat we met de goede diaconale praktijk een eigen kracht in huis hebben om hier wat aan te doen. Het zijn juist de verhalen uit de diaconale praktijk die dat wat schijnbaar afwijkt veel dichterbij dat eigen erf brengen. Door onszelf te verbinden met het verhaal van de kwetsbare mens kunnen wij er ook de boer mee op. Het is niet gemakkelijk. Als ik dit verhaal wil gaan vertellen dan moet ook ik uit mijn eigen comfortzone treden van gelijkgezinden, en met die bewoner van dat andere erf gaan praten. En toch, ik heb mogen ervaren dat je met zulke persoonlijke verhalen uit je eigen diaconale ervaring een begin van herkenning kunt maken. Met een kopje koffie praten met mijn werkloze overbuurman over Ahmed uit Mali zonder papieren in de bed-, bad- en broodregeling. Dan verandert Ahmed van gelukszoeker naar iemand die zijn familie voor armoede wil behoeden. Hoewel hij toch moet vertrekken krijgt Ahmed wel een ander gezicht. De massiviteit van het beeld van de economische vluchteling als gelukzoeker wordt doorbroken. Zulke verhalen vertellen in je buurt, in de bibliotheek maar ook in de sacrale ruimte getuigt van verbinding naar meerdere kanten. Het geeft een meerwaarde aan de concrete hulp die er geboden wordt en kan benut worden voor het goede samen-leven. Gewoon gaan doen!

Ina van de Bunt Koster, voorzitter

COLOFON VPWinfo.nl is het kwartaalblad van VPW Nederland, Beroepsvereniging van r.-k. pastores.
ISSN 1574-9916. Nr. 1, april 2017.

• Redactie VPWinfo.nl
Jan Franken (hoofdredacteur), Mirjam Dirx,
Jan Houben, John Mersel, Geert Rozema,
Jeroen van Lente
• Redactiesecretaris
Mirjam Dirx
't Vaartje 112, 5165 ND Waspik
T 0416 - 312385 / 06-444 60 207
mirjamdirx@kpnplanet.nl

• Grafisch ontwerp
Jeroen van Lente Grafisch ontwerper
Tielekeshoeven 32, 5242 KB Rosmalen
T 06 28 15 20 30, E jeroenvanlente@msn.com
• Druk Drukkerij DekkersvanGerwen, Den Bosch

Foto's van de auteurs en foto's bij artikelen zijn door de betreffende auteurs aangeleverd.
Foto's op pagina 3 en 6: Jeroen van Lente.

Contributie

- De VPW kent maar één hoofdtarief waaraan alle andere bedragen zijn ontleend: € 140.
- De contributie bedraagt € 140 voor wie 0,7-1 fte en € 70 voor wie tot 0,7 fte werkt. Onder dat laatste vallen ook de gepensioneerden.
- Omdat het alléén voor pastoraal werk(st)ers in loondienst mogelijk is de contributie te verrekenen met hun brutoloon, worden zij voor een hoger bedrag aangeslagen, maar feitelijk hebben zij een voordeel van enkele euro's.
- Vrienden van de VPW en studenten betalen een aangepast bedrag.
- De letters A, B, C, D, DP (P voor gepensioneerden) en E zijn van belang voor de administratie en staan

op de betalingsstrook vermeld en verwijzen naar deze tabel.

- Contributies gelden voor een heel kalenderjaar.
- Individuele aanpassingen zijn mogelijk bij bijzondere arbeidsomstandigheden of indien men in de loop van het jaar lid wordt. In onze statuten wordt een opzegtermijn van een maand aangehouden.
- Iedereen die meer wil geven dan de gevraagde contributie-bijdrage kan dat als schenking fiscaal verrekenen, ook gepensioneerden (ANBI regeling).
- Ons rekeningnummer is NL38 INGB 000 303 72 79 t.n.v. VPW Nederland. Vermeld altijd: 'Contributie' en het factuurnummer.
- Wij stimuleren periodieke overschrijvingen van de contributie.

	Pastoraal werk(st)ers	Priester of diaken	Gepensioneerd
0,7 - 1 fte	A Netto € 134,- (bruto € 200,-)	B € 140,-	DP € 70,-
tot 0,7 fte	C Netto € 67,- (bruto € 100,-)	D € 70,-	DP € 70,-
Elders vakbondslid	D € 70,-	D € 70,-	DP € 70,-
	Vriend € 75,-	E Student € 15,-	

Organisatie VPW Nederland

- Secretariaat VPW Nederland • J. Franken (beleidsmedewerker), Palestrinastraat 1b, 3533 EH Utrecht 06 48 15 12 89, janfranken@vpwinfo.nl
- Dagelijks bestuur
 - H.J.M. v.d. Bunt-Koster (voorzitter), Nijverheidsstraat 22, 7621 TM Borne, 074 - 2670406
 - M.D. Dijkman (vice voorzitter), Kerkstraat 19, 6941 AC Didam, 0316 - 295 606, vice-voorzitter@vpwinfo.nl
 - J. Deckers (secretaris), Sophiastraat 1, 5671 XJ Nuenen (040-2845855), j.deckers@onsnet.nu
 - T. Halin (penningmeester), Kikkerveen 405, 3205 XD Spijkenisse, penningmeester@vpwinfo.nl
- Algemeen Bestuur • H. Bèrbée, H.J.M. v.d. Bunt-Koster, M.D. Dijkman, W. Hacking, T. Halin, G.M.H. Kamsma-Kunst, H.J.M. Kint-van Os, L. Mesman, J. Rens, M. Sanders.
- Financiële administratie • Guus Prevoo.
- Landelijke Commissie Rechtspositie (LKR) • M. Bruijns, G. Damen, G. Dieteren, J. Franken, L. Geurts (voorzitter), T. Halin, J. Rens, H. van Schalkwijk, W. Vroom, N. van Waterschoot (FNV).
- Website www.vpwinfo.nl • P. Gabriël, webmaster.

VPW's

- VPW Den Bosch • Secretariaat VPW Nederland, Palestrinastraat 1b, 3533 EH Utrecht, 030 - 293 33 15, denbosch@vpwinfo.nl
- VPW Breda • Secretariaat: F.M. Vermeulen, Florahove 24, 4702 EZ Roosendaal, 0165 - 53 45 06, breda@vpwinfo.nl
- VPW Groningen-Leeuwarden • Secretariaat: N. Bouma, Trambaan 15, 9251 LZ Burgum, 0511 705 336, groningen-leeuwarden@vpwinfo.nl
- VPW Haarlem-Amsterdam • Secretariaat: H.J.M. Kint-van Os Triade 45, 1901 GW Castricum, 06-24 60 38 29 / 025 169 046 kikikint@xs4all.nl
- VPW Limburg • Secretariaat: P. Linders, Stichting Groenewold, Roermond, 077 - 354 66 89, limburg@vpwinfo.nl
- VPW Rotterdam • Secretariaat: H.J.T. Dam, Parallelweg 5, 2951 BS Alblasserdam, 06-12374002, rotterdam@vpwinfo.nl
- VPW Utrecht • Secretariaat: Chr. Kantoci-Janssen, Bussloselaan 17-A, 7383 AG Bussloo-Voorst, 0571-261914, utrecht@vpwinfo.nl

Verzoek aan onze leden!

Als er iets verandert in uw gegevens wilt u dan zo vriendelijk zijn dit door te geven aan ons secretariaat: Palestrinastraat 1b, 3533 EH Utrecht of info@vpwinfo.nl. Denk daarbij aan • Adresgegevens • Verandering van werkkring of werksoort • Arbeidsduurverandering (bijvoorbeeld van full-time naar half-time) • Het overgaan van studentlid naar werkend lid • Het met emeritaat gaan.

INHOUD

Bij het uitkomen van dit nummer van VPWinfo zijn we al weer een stap verder dan toen we met de redactie bij elkaar kwamen om dit nummer *Kiezen voor delen* uit te broeden. We merkten en merken om ons heen dat groepen mensen tegen elkaar worden uitgespeeld, alsof de samenleving uit tegenover elkaar staande groepen bestaat. In de aanloop naar de verkiezingen van 15 maart jl. vroegen we ons af hoe collega's dit ervaren. Is er sprake van een soort van tweedeling? En hoe is je positie als pastor dan? We leggen de vraag voor aan abt Denis Hendrickx van de *Abdij van Berne*, die op het terrein van zijn abdij twaalf asielzoekers onderdak biedt. We hoorden van een verrassend initiatief van de *Nicolaasparochie* in Eemnes, waarvan pastor Jan Houben verslag doet. Mark Robin Hoogland levert een bijdrage over het effect van zijn preken voor zijn toehoorders en voor zichzelf. Mattie Jeukens beschrijft een aantal voorbeelden uit zijn pastorale praktijk in een volkswijk in Maastricht. De vier inspirerende verhalen worden tot slot onder de loep genomen door Thijs Caspers, die zijn reflectie-artikel schreef ná de verkiezingsdag.

DE PRAKTIJK

- 4 Abdij biedt huisvesting**
Denis Hendrickx
- 6 Een wild idee!**
Jan Houben
- 8 “Pater, u bent een communist!”**
Mark-Robin Hoogland
- 12 Tweedeling:**
Je moet het kunnen en willen zien
Mattie Jeukens

DE REFLECTIE

- 16 De kracht van kleine verhalen**
Thijs Caspers
- 7 Uitnodiging HTP/UTP**
Dag van ontmoeting en reünie bestemd voor oudstudenten en -docenten.
- 19 Uitnodiging Algemene Ledenvergadering VPW Nederland 2017**
Maak alles nieuw, nieuwe vormen voor onze beroepsvereniging
Donderdag 18 mei

DE RUBRIEKEN

- 14 Gehoord**
Lezing
Peter Kardinaal Turkson
Jos van Genugten
- 20 Nieuws uit de VPW-en**
Jan Franken
- 23 Op stap naar...**
De Vertelambassadeur
Mirjam Dirkx
- 24 Column Rob Lijesen**
De kerk was niet vol...

Abdij biedt huisvesting

Sinds september 2016 wonen 14 statushouders op het abdijterrein van Berne. Daar is heel wat aan vooraf gegaan want over de vestiging van vluchtelingen binnen Bernheze waren de gemoederen van deze gemeente zwaar opgelaaid. Abt Denis Hendrickx zet de geschiedenis op een rij.

Norbertijnse traditie Toen onze stichter Norbertus in de kerstnacht van 1121 met enkele volgelingen zijn geloften uitsprak in het Noord Franse Premontre was het duidelijk welke toekomst hij voor ogen had. Een religieuze gemeenschap met als fundament de gedachte van een drielovende communio: gericht zijn op God, op een concrete leefgemeenschap en je laten gezeggen door de samenleving, dichtbij en wat verder weg.

Deze drie fundamentele uitgangspunten hebben de hele geschiedenis door, van nu bijna 9 eeuwen, een belangrijke rol gespeeld. Dat geldt tot op de dag van vandaag.

Ruim een jaar geleden – op 2 februari 2016 – werd het speciale jaar van barmhartigheid afgesloten. Paus Franciscus had op 8 december 2014 bijzondere deuren letterlijk en figuurlijk geopend om gastvrijheid als belangrijke vorm van barmhartigheid te betonen. De oproep van de bisschop van Rome vormde voor velen een aanleiding tot extra momenten van bezinning en een uitdaging om de daad bij het woord te voegen.

Tot barmhartigheid uitgedaagd Als we rondkijken in onze wereld, als we ons werkelijk wat willen aantrekken van die omringende samenleving, dan zien we overal brandhaarden en maatschappelijk gezien vinden met grote regelmaat verontrustende gebeurtenissen plaats. Op veel momenten kunnen we niet anders dan veel daarvan als mensonwaardig bestempelen en proberen het groeiend populistisch geroep in deze tegen te spre-

ken. Dat grote gevoel van onbehagen en onrechtvaardigheid geldt vooral als we de grote stromen vluchtelingen zien, asielzoekers en mensen zonder papieren. Velen hebben een lange vluchttijd achter de rug onder erbarmelijke omstandigheden. De oplossing voor dit schrijnende probleem is in eerste plaats van politieke aard en vraagt om politieke stappen. Maar als christenen kunnen en mogen we niet anders dan solidair zijn en mee zoeken naar oplossingen. We zagen hoe vooral medio 2015 stoeten van mensen onderweg waren en vooral in voormalige Oost Europese landen van grens naar grens werden gestuurd. Een beschutte plek werd niet gevonden. En toen ze onze nationale grenzen passeerden werd gelukkig op veel plaatsen een welkome ontvangst bereid, maar ook het verzet groeide. De stroom zoekenden naar onderdak kwam heel dichtbij en tijdens een maandelijkse huisvergadering van abdijbewoners groeide het besef dat van abdijszijde ook daadwerkelijk meegeholpen zou moeten worden om de ergste nood te lenigen. Via het Rode Kruis bereikte ons het verzoek om tijdelijk één van de bewoners van het AZC uit Rosmalen op te vangen. Hij was psychisch compleet in de war en moest tot rust komen. Daarnaast werd besloten om een deel van onze vrijgekomen ruim-

Denis Hendrickx
o.praem.

Abt van Berne

DE PRAKTIJK

te van het voormalige vormingscentrum Abdijhuis in overleg met de gemeente Bernheze aan te bieden. Aanvankelijk hield de gemeente ons aan het lijntje. Het dagelijks bestuur wilde wel, maar er was grote oppositie binnen met name de bevolking van de dorpskern Heesch. De discussies en reacties daar haalden uitvoerig de binnenlandse en zelfs de buitenlandse nieuwsmedia. Er was schaamrood op de wangen toen bleek dat onder druk van angst en wel heel gemakkelijk populistisch geschreeuw daadwerkelijke opvang werd tegengewerkt en uiteindelijk verhindert.

Als christenen kunnen
en mogen we niet anders dan
**solidair zijn en
mee zoeken naar
oplossingen**

Nu grootschaligheid voor de vestiging van een AZC binnen de gemeente van de baan was voerden we als abdijsamenleving bij de gemeente de druk op om in ieder geval voor een kleinschalige opvang te gaan. We hadden bovendien de indruk dat binnen de dorpskernen van Heeswijk en Dinther veel minder bezwaar zou bestaan. Daarnaast waren veel wekelijkse kerk-gangers van de abdijkerk gemobiliseerd om daadwerkelijk mee te doen als een soort mantelzorgers als de opvang daadwerkelijk van de grond zou komen. Met maatschappelijke medestanders werden ondertussen plannen uitgewerkt om in ieder geval alleenstaande statushouders een geschikte woonruimte te bieden, in afwachting van een definitieve woonruimte na gerealiseerde gezinshereniging.

Een start wordt gemaakt Toen het gemeentebestuur uiteindelijk overstag ging, kon het concrete voorbereidende werk beginnen. Abdij, gemeente en woningcorporatie zochten elkaar op om de beschikbaar gestelde ruimte nu daadwerkelijk in orde te gaan maken, zodat bewoning gerealiseerd zou kunnen worden. Abdij, gemeente en de regionale afdeling van vluchtelingenwerk organiseerden met allerlei verbanden overleg. De buurt werd benaderd, gebruikers van het abdijcomplex werden voorgelicht, met plaatselijke ondernemers werd overlegd en nabije onderwijsinstellingen werden op de hoogte gebracht. Van abdijszijde werden betrokken, geïnteresseerde en potentiële mantelzorgers via zondagse kerkdiensten benaderd en uitgenodigd. Veertien zelfstandige woonruimten zouden gerealiseerd worden, voor veertien mensen zou persoonlijke mantelzorg geregeld moeten worden. Toen de woonruimte bijna klaar was werden potentiële bewoners uitgenodigd. Het was een indrukwekkende ochtend: tien Syriërs en vier Eritreeërs. Met behulp van tolken maakten zij kennis met de abdij en hun mogelijke toekomstige woonruimte en woonomgeving. Twaalf personen besloten na deze kennismaking 'ja' te zeggen en twee wezen het aanbod af: zij waren bang dat door hun ja-zeggen een op handen zijnde gezinshereniging misschien langer op zich zou laten wachten. Tijdens deze kennismakingsbijeenkomst vond een heel bijzonder emotioneel moment plaats. Ik denk dat ik het relaas mijn hele leven verder bij me zal blijven. Iedereen stelde zich voor. Op een gegeven moment zei een van de veertien bij zijn nadere kennismaking: "Ik kom uit Aleppo. Ik ben met vrouw en twee kinderen vertrokken, maar ik ben maar alleen aangekomen. Mijn vrouw en kinderen zijn tijdens de overtocht verdronken". Zo'n bericht gaat door merg en been. Je raakt alleen maar nog gemotiveerder om daadwerkelijke hulp te bieden en de handen uit de mouwen te steken.

> Lees verder op pagina 6

Medio september van het vorig jaar zijn de veertien eenvoudige verblijven opgeleverd. Binnen de abdijsgemeenschap is een persoon als coördinator aangewezen om te voorkomen dat de een op een andere wijze tegemoet wordt getreden dan een ander. Diverse medebroeders brengen regelmatig een bezoek en helpen met wat Nederlandse les. Het voelt als bijzonder als een 91 jarig medebroeder – oud docent van ons gymnasium – met zijn rollator richting onze gasten gaat. Hij gaat weer een uurtje Nederlands geven.

Het is onze bijdrage
om **idealen van
barmhartigheid**
handen en voeten
te geven

Het is voor de abdijsgemeenschap zeker ook wel wennen geweest met deze buitenlandse gasten op het dagelijks woon- en leefterf. Het is onze bijdrage om idealen van barmhartigheid handen en voeten te geven, om onze nek uit te durven steken, de handen uit de mouwen en de herinnering levend te houden aan wat een kernopdracht genoemd mag worden van Norbertijns Religieus leven. In de hitte van het dagelijks leven zal de inzet tot barmhartig spreken en handelen zichtbaar en voelbaar moeten zijn. Het bieden van een beschutte plaats voor land- en daklozen vormt een essentieel aspect.

Uitnodiging

50 jaar HTP/UTP

Vrijdag 7 juli 2017

Dag van ontmoeting en reünie bestemd voor oud-studenten en -docenten.

Wie wil kan eerst nostalgisch rondkijken op de UTP. Het programma is vervolgens in het Klooster Wittem.

Er is volop ruimte voor ontmoeting en bijpraten.

Er worden impulsen gegeven om herinneringen op te halen en ervaringen te delen.

Deze impulsen raken de historische context van de pastorale theologische opleiding en de hieruit voortkomende praktijk van een kerkelijke dan wel maatschappelijke carrière.

Meld je aan bij htputp@gmail.com

Een wild idee!

Bijna terloops hoort Jan Houben bij de koffie na een doordeweekse viering in oktober over een opmerkelijk plan van de locatieraad van de Nicolaasgemeenschap in Eemnes. Voor hem als pastoraal werker is het plan een ‘verrassing’. Hij steekt zijn licht op bij twee leden van de locatieraad.

De locatie Eemnes maakt deel uit van de grote *Martha en Mariaparochie* (8 gemeenschappen). De locatieraad houdt zich bezig met financiën en beheerszaken. Kort geleden heeft de raad bij het koffie drinken na een zondagsviering aan de hand van een diapresentatie een nieuw plan bekend gemaakt: Men wil de gemeente Eemnes de helpende hand bieden bij het vinden van huisvesting voor statushouders door een stuk terrein van de kerk beschikbaar te stellen voor het realiseren van vier tijdelijke woningen voor 16 statushouders.

Op zoek naar een plek Tienduizend vluchtelingen met verblijfsvergunning wachten al jaren op een woning. Ongeveer een jaar geleden hebben de gezamenlijke kerken van Blaricum, Eemnes en Laren (BEL) na een oecumenische viering over dit actuele thema al een manifest getekend met de intentie om gezamenlijk hulp te bieden bij de opvang van vluchtelingen in de regio. Zoals elke Nederlandse gemeente is ook de gemeente Eemnes verplicht om een aantal statushouders een huis aan te bieden. Er zijn ter plaatse echter onvoldoende betaalbare huurwoningen en de voorbereiding en de bouw van definitieve huisvesting gaan een paar jaar kosten. Daarom is de gemeente op zoek naar een goede plek voor tijdelijke woningen, op loopafstand van het centrum en niet te dicht bij andere woningen. De gemeente heeft daarvoor een terrein op het oog. Ze wil hierover een eerste informatiebijeenkomst met

buurtbewoners beleggen. De burgemeester vraagt uitdrukkelijk aan de kerken om ook een paar kerkleden af te vaardigen, om daarbij aanwezig te zijn en daar een geluid uit de kerken te laten horen. Als de gemeente haar plan daar ontvouwt stuit het op veel weerstand. Toekomstige buurtgenoten zijn bang, dat hun huizen flink in waarde zullen dalen. Een parochiaan die daarbij aanwezig was zegt: “Ik moest wel moed vatten, om een ander geluid te laten horen, want hoe zeg ik het zo, dat het ook wat oplevert?”

Omzien naar elkaar Na die eerste bijeenkomst komt een lid van de locatieraad op een ‘wild idee’ en deelt dat per mail met de andere leden: “Kunnen wij als locatieraad wat betekenen?” De kerk heeft een braakliggend terreintje dat voorlopig niet gebruikt zal worden. Redelijk dicht bij het centrum en geheel vrij. De hele locatieraad reageert meteen enthousiast. Wat hen bezield? Niet aan de kant blijven staan, mensen nieuwe kansen geven, helpen een nieuwe toekomst op te bouwen, een dak boven hun hoofd, er zijn voor elkaar. Uit een eerste gesprek van de locatieraad met de burgemeester, een wethouder en een ambtenaar van de gemeente Eemnes blijkt, dat zij het plan wel zien zitten.

Jan Houben

Pastoraal werker in de Martha en Maria parochie in Soest

DE PRAKTIJK

Daarna wordt er gesproken met de direct omwonenden: met een parochiaan die dichtbij het beoogde terrein woont en met de tandarts die daar een praktijkruimte huurt. Als blijkt dat ze geen bezwaren hebben wordt daarna het parochiebestuur van de *Martha- en Maria-parochie* ingelicht. Naar aanleiding daarvan polst een lid van het parochiebestuur hoe het bisdom hierover denkt. De bisschop keurt het plan goed op voorwaarde dat er een degelijk contract tot stand komt.

Vervolgens is de gemeente gaan praten met de provincie Utrecht. De provincie geeft ontheffing voor bebouwing van vier tijdelijke woningen voor maximaal 16 personen voor 5 jaar. En er wordt afgesproken, dat de gemeente de grond leent van de kerk voor een periode van precies vijf jaar en alle kosten voor haar rekening neemt. Als de provincie haar fiat geeft, kan het plan op die bewuste zondag na de kerkdienst worden onthuld. Het wordt door de aanwezigen spontaan met applaus begroet.

Reacties op het plan Een week daarna houdt de gemeente een inloopavond voor omwonenden. Een buurtbewoner maakt kopieën van de uitnodiging die hij ontvangt, schrijft daarop met een rode stift in grote letters ‘asielzoekers’ en stopt die bij nog weer andere bewoners in de brievenbus die verder weg wonen en zelf geen uitnodiging hebben ontvangen. Op die tweede bijeenkomst van de gemeente zijn een paar mensen heel erg tegen; ook een paar parochianen maken bezwaar. De weerstand betreft vooral de veiligheid in de buurt en mogelijke aantasting van de leefomgeving. Als er wordt gepraat over “Wij, buurtbewoners” laat iemand die daar ook woont een heel ander geluid horen. Daarmee keert de stemming van afwijzend naar welwillend. Op verzoek van de locatieraad zal de gemeente ervoor zorgen, dat de wilgen aan het pad waar de woningen zijn gepland worden geknot, zodat het pad ’s avonds goed verlicht is. Vanuit de samenkomst in het gemeentehuis is er inmiddels vanuit kerken (eerdergenoemd oecumenisch *BEL-manifest*) en anderen één werkgroep *Goede Buren Eemnes*

gevormd: Een paar parochianen zijn inmiddels als buddy voor nieuwe dorpsgenoten actief. De gemeente zorgt ervoor, dat volwassen statushouders overdag werk en taalles krijgen in Hilversum en kinderen gaan naar speciale klassen waar ze extra begeleid zullen worden.

Waar de verharding tussen
bevolkingsgroepen in onze samenleving
lijkt toe te nemen **wordt hier lokaal
verbinding gezocht**

Op een inspraakronde op het gemeentehuis heeft de locatieraad de bedoelingen nog eens uitgelegd. Er zijn ook tegenstanders die hun grieven daar uiten. Een week later geeft de gemeenteraad groen licht aan het plan.

Een nieuwe lente Voordat er gebouwd kan worden moet er nog een aantal zaken worden geregeld, waaronder de contractbesprekingen met de gemeente. Naar verwachting zal de bouw in het voorjaar van 2017 kunnen starten. Waar de verharding tussen bevolkingsgroepen in onze samenleving lijkt toe te nemen wordt hier lokaal verbinding gezocht. Een gastvrij gebaar van een locatieraad met lef. Waarin een kleine gemeenschap groot kan zijn!

“Pater, u bent een communist!”

Mark Robin Hoogland, passionist, laat in zijn preken zien dat evangelie vraagt om een antwoord in het dagelijks doen en laten. Evangelie roept op om evangelische waarden in praktijk te brengen. Niet alle toehoorders weten dat op dezelfde manier te waarderen. En dan?

“Pater, ik ben het niet met u eens!” Na de viering kwam een man opgewonden naar mij toe. In een preek over de goede herder was ik ingegaan op de uitspraak van premier Rutte over Marokkaanse jongeren die zich misdroegen: “Rot op!” In het licht van het evangelie noemde ik deze uitspraak de premier onwaardig. Hij noemt zichzelf “premier van alle Nederlanders”. Dan moet hij toch herder van *heel* het volk zijn? Hoe gaat een goede herder om met lastige schapen? Elders in de preek vergeleek ik mensen die medemensen in de marge van kerk en samenleving het liefst een schop zouden nageven, met farizeeërs in het Evangelie. “Rutte is geen farizeeër!”

Het gesprek aangaan Net na de viering, als velen een hand willen geven, is er in feite geen gelegenheid om in te gaan op zulke opmerkingen. Helaas, want in principe ben ik altijd bereid om terug te komen op wat in de viering gezegd en gedaan is. Gehouden preken zet ik online¹, om misverstanden weg te nemen en ook om zelf ervan te leren.

Elders gebeurde het eens dat iemand wegliep nog tijdens de preek, over het zevende gebod: Gij zult niet stelen. Deze man, econoom, nam gelukkig de moeite om mij te mailen en te zeggen waarom hij was weggelopen: “U bent een communist!” Grappige benaming voor een kloosterling². Toen konden wij tenminste in gesprek gaan. Wat hem zo tegen de borst had gestuit, bleek een citaat uit Academische Preek 15 van de

heilige kerkleraar Thomas van Aquino³. Het gaf mij de gelegenheid om tevens de sociale leer van de kerk over armoede en rijkdom nog eens onder de aandacht te brengen.

Sindsdien ging deze man alleen ter Communie als hij niet te boos was over de preek. Ik heb hem deze houding uitgelegd als beledigend: niet van mij, maar van de Heilige Zelf; vindt hij mij of mijn verkondiging belangrijker dan het Sacrament? Dit contact heeft mij nog bewuster gemaakt van mijn taak als verkondiger. Tegelijkertijd voelde ik onvermogen en medelijden met hem, omdat ik hem niet echt kon bereiken.

Uitstraling Op mijn 47^e zie ik er blijkbaar nog zo jong uit, dat mij weleens gevraagd wordt of ik al gewijd ben. Gênant. Een jonge uitstraling kan belemmerend werken in de verkondiging: Heeft hij wel levenservaring? Is hij behoudend? Of er zijn juist hooggespannen verwachtingen.

Des te meer komt het erop aan authentiek te zijn. Nu ik dit artikel schrijf, realiseer ik mij dat ik in ontmoetingen oprecht vriendelijk en aandachtig wil zijn en in de preek de moeilijke vragen niet uit de weg wil gaan. Daarbij probeer ik ook iets van mijn eigen zoeken te laten zien. Het blijken geschikte voertuigen om de Boodschap over te brengen.

Visie Wanneer ik me in de verkondiging duidelijk uitspreek, kan het veel losmaken (ook in mijzelf trouwens). Ons en mijn geloof in Jezus Christus zijn in het zoeken naar de weg die leven geeft de leidraad. Godsdienst moet geen opium voor het volk zijn, geen zoethoudertje en geen bevestiging van de status quo, die Hem gekruisigd heeft. De Zoon van God is het die ons wakker schudt en helpt. Het kwade wordt ontmas-

kerd en Hij pakt het aan: er is bij Hem geen plaats voor ellende, onwaarachtigheid, vooroordelen en ingesleten tradities die 'normaal' lijken, maar haaks staan op het Rijk Gods.

In dezelfde Geest brengt Hij het goede in ons naar boven dat wijzelf en anderen niet meer waarnemen. Outcasts worden weer opgenomen in de gemeenschap. Zo hoopvol als dit klinkt voor de een, zo confronterend kan het zijn voor een ander.

Verantwoord navolgen De hierboven geformuleerde visie helpt mij over de drempel, om in al mijn beperktheid met Jezus mee te werken. Preken is een onderdeel van mijn leven als antwoord op de oproep, mijn roeping, om Hem na te volgen vanuit het vertrouwen dat Hij de weg is naar het niet voorbijgaande geluk dat we zelf niet kunnen maken. Preken beschouw ik dus als meer dan 'een mening' geven. Het moet er niet om gaan of men het *eens* is met mij, maar of ik de Schrift waarachtig heb uitgelegd. En: leef ik er zelf ook naar? Mijn eigen gedachten en twijfels kunnen wel deel uitmaken van de verkondiging, evenals voorbeelden en eigen ervaringen. Het tonen van die menselijkheid maakt toehoorders doorgaans meer ontvankelijk voor de preek. Maar dan moet wel duidelijk zijn dat het om iets persoonlijks gaat en hoe dit past in de verkondiging, zoals Paulus doet in 1 Korinthiërs 7,25 en 7,40.

Mark-Robin Hoogland C.P.
Provinciaal van de Passionisten
in Nederland

DE PRAKTIJK

Aanpassen Wij leven in een beeldcultuur: voorbeelden en oneliners blijven beter hangen dan de nuance. Jammer misschien, maar omwille van de inhoud moet ik mij daaraan aanpassen. Mijn preek was té genuanceerd, als de toehoorders precies het tegenovergestelde hebben gehoord of uit de elementen zelf maar een boodschap hebben geconstrueerd. Ik zie het als een uitdaging: de preek zo eenvoudig opbouwen en formuleren dat deze aankomt.

Als ik tijdens de viering
wederkerigheid ervaar,
voedt mij dat

Het maakt mij dus uit waar en voor wie ik preek; het Woord van God verandert niet⁴, maar de context bepaalt hoe het wordt verstaan. Daarom wil ik gemeenschappen waar ik voorga, leren kennen: wat speelt er? Alléén hiernaamaals, poëzie, en ritueel doen immers geen recht aan ons geloof in de Incarnatie; Gods eeuwige Woord krijgt handen en voeten in de tijd, nu, in *déze* wereld.

Intens Het voorbereiden en het houden van de preek is zo een intens proces, als een gebed, als een antwoord aan de Eeuwige, om te blijven groeien in verbondenheid, geloof, hoop en liefde, in wijsheid en inzicht. Als ik tijdens de viering wederkerigheid ervaar, voedt mij dat. Reacties achteraf – positief en kritisch – raken mij. Ze brengen mij in herinnering dat preken een mij toevertrouwde opdracht is alsmede een dienst is aan de geloofsgemeenschap.

1 www.passionisten.nl/actueel.htm

2 Christus' eerste leerlingen hadden alles gemeenschappelijk (Hnd 4,32-35).

3 Thomas van Aquino, *De Academische Preken*, Almere: Parthenon 2015, 243-244.

4 Ps 119, 89. Heb 13, 8. 1Pe 1, 25.

Tweedeling: Je moet het kunnen en willen zien

De parochie Onze Lieve Vrouw van Lourdes ligt in een grote volkswijk die door de ondertunneling van de A2 aan het veranderen is. Mattie Jeukens, Franciscan en parochiepastor, komt dagelijks de tweedeling tegen. Hij signaleert en geeft aan op welke manier de parochie hierop inspeelt.

Misschien zit ik er teveel tussenin. Misschien is het gewoon het vertrouwde beeld van elke dag: de huishoudens met hun kleine kamers volgepropt met verzamelobjecten, met speelgoed, een groot tv-schermbank, hondenbench, kattenbak en caviakooi met vaak een wat indringende geur, een groot eikenhouten bankstel en een te kleine keuken waar op het aanrecht altijd van alles staat van frituurpan tot en met het aller modernste koffiezetapparaat en vaak de nodige afwas.

‘Gewoon’ Rond de Kerst krijgt een groot aantal bewoners al jarenlang één of meerdere kerstpakketten van verschillende organisaties. Dit jaar waren er nog heel veel kerstpakketten over. “Kunnen jullie die nog kwijt?”, werd me gevraagd. Ik meende dat al ‘mijn adressen’ al voorzien waren, totdat ik dacht aan de gezinnen waarvan de kinderen in het afgelopen jaar de Eerste Commu-

nie gedaan hadden. Er was iemand die wel bij de mensen deze pakketten wilde afgeven namens de ‘kerstman’. Zij kwam aangeslagen terug en zei me te zorgen dat deze gezinnen ook volgend jaar een pakket krijgen. Zij was geschrokken van wat zij thuis overal aangetroffen had. Deze gezinnen stonden op geen enkele lijst van de hulpverleners. Opeens werd ik me ervan bewust hoezeer ik het al gewoon vind dat het er uit ziet zoals het er uit ziet. Voor de gezinnen zelf is het ook vanzelfsprekend. Zij leven hun leven op hun manier en zorgen dat ze toch op de een of andere wijze overal aan komen wat zij denken dat anderen ook hebben.

Doop Vorige week kwam een stel langs voor de doop van hun dochter. Bij een doopgesprek heb ik altijd drie vragen: 1. Ga je stemmen? 2. Ben je lid van de vakbond? 3. Ben je lid van een vereniging? Meestal krijg ik op alle drie de vragen een ‘neen’. Maar deze keer vertelden ze dat ze gingen stemmen. Verwonderd vroeg ik of het dan soms op ‘de Witte van Venlo’ was. “Ja”, zeiden zij. “Maar kan die je dan helpen?”, vroeg ik weer. “We zitten nu op een heel klein appartementje met ons drieën en de buitenlanders gaan overal voor. We komen nergens ertussen”, zeiden zij. Even later vertelde zij dat de vader van haar dochter een Turk was, maar die had haar verlaten toen ze twee maanden zwanger bleek. Haar nieuwe vriend was bereid om zich over haar dochter te ontfermen. De echte vader had afstand gedaan van alles. Op zo’n moment val ik stil. “En toch geloof ik, dat jouw dochter ook uit liefde geboren is, anders was zij er niet geweest”, kon ik alleen maar zeggen. “Ik heb haar niet kunnen laten weghalen”, zei zij toen.

Huiszegen Ik word nogal eens gevraagd om een huis ‘te zegenen’. Vaak krijg ik bij het eerste contact al iets te horen: een kind dat erg onrustig is, veel huult en

Mattie Jeukens ofm
Pastoor in de Parochie
Onze Lieve Vrouw van Lourdes
te Maastricht

DE PRAKTIJK

slecht slaapt behalve als het bij opa en oma is, er waait een koude wind door het huis, er valt zomaar iets van de muur of de radio begint ineens te spelen.

Over het algemeen wacht ik een dag om ernaar toe te gaan. Ik vraag of alle huisgenoten aanwezig kunnen zijn. Ik zorg dat ik voldoende ruimte heb om te praten. Meestal blijken er spanningen te zijn van relationele of financiële aard. Vaak is men niet gelukkig en zit men vol vage gevoelens van onveiligheid en dreiging. Soms ben ik dan een katalysator voor onderling gesprek en worden zaken naar elkaar uitgesproken en verhelderd. Soms moet ik vragen om goed naar elkaar te luisteren. Soms ook probeer ik een vermoeden onder woorden te brengen. Ik vraag ze ook om niet meer naar series te kijken met geesten en vampiers, maar een keer wat leu- kers en luchtigers te kijken. Soms vraag ik om het huis op te ruimen.

Soms ben ik een katalysator voor onderling gesprek en worden zaken naar elkaar uitgesproken en verhelderd

Een enkele keer weten nieuwe bewoners dat er, vóór zij erin trokken, problemen waren of iemand overleden is. Eén keer kreeg ik de vraag om me te ontfermen over de urn van moeder en oma. De familie wist er zich geen raad mee en voelde zich niet prettig met een urn in huis. Zo komen er naar aanleiding van de huiszegeningen steeds weer gesprekken op gang over gevoelens en belevingen van de bewoners. Na de huiszegening vraag ik om me iets terug te laten horen. Na zo'n gesprek voel ik me nogal eens verloren en onmachtig. Ik zou ze zo- veel meer aandacht willen geven, langer willen door praten, want het is soms ongelooflijk wat er dan aan openheid en vertrouwen is. Het 'gewone' leven neemt me echter daarna in beslag en komt er weer wat anders langs. Ook van hen hoor ik meestal niets meer.

Armoede Aan de deur komt steeds een vaste groep mensen vragen om een bijdrage. De één levert elke maand een boodschappenlijstje voor een maaltijd. Anderen krijgen een kleine financiële bijdrage per maand, weer anderen incidenteel. Daarnaast zijn er de bedelaars die het komen proberen, maar die verwijst ik naar het maatschappelijk werk. Met hen is de afspraak dat wij als parochie helpen als de maatschappelijk werker ons dat vraagt. Verder is er een parochiaan van 92 jaar die in zijn eentje een privé voedselbank runt en ongeveer 20 gezinnen ondersteunt. Naar hem kan ik altijd mensen doorverwijzen. Ook is het Leger des Heils in onze parochie gevestigd. Veel van onze mensen halen daar hun brood en ook hun kleding.

Meedoen met anderen Er zijn veel initiatieven in onze wijken en veel creatieve werkplekken waar mensen, jong en oud naar toe kunnen. Er is zoveel, dat wij als parochie het standpunt hebben ingenomen dat we niets zelf organiseren, maar meedoen met de anderen. En als we zelf iets organiseren proberen we dat steeds te doen samen met anderen of het nu betrekking heeft op de ondertunneling van de A2, de armoedeproblematiek, sociale uitsluiting of wat dan ook. Mooie voorbeelden daarvan zijn Allerzielen en Lichtjes- avond, waar met de hulp van de Dela duizend fakkels

> Lees verder op pagina 14

op het kerkhof worden geplaatst. Wij gaan dan na de viering van 19.00 uur, voorafgegaan door de drumband van onze harmonie, in een lichtstoet naar het kerkhof.

Daaraan doen 750 tot 1.000 mensen mee.

Met de priesters van ons Dekenaat hebben we op 11 februari, feestdag van Onze Lieve Vrouw van Lourdes en patrones van onze parochie, een grote ziekenviering met lichtprocessie en ziekenzegening om 15.00 uur. De kerk zit dan vol.

Ik probeer aan te sluiten bij wat er is

en te werken aan verbondenheid

Op Aswoensdag worden op het einde van de viering onze markies en enkele mensen uit zijn gevolg door mij onderscheiden met een taukruisje, nadat zij tijdens de Carnaval eindeloos veel mensen hebben onderscheiden met hún medailles. Daarna gaan we 'Hiering biete'.

Dit jaar met Driekoningen hebben de kinderen van de jeugdvereniging in de kerk Driekoningen liederen ingestudeerd en zijn voor het eerst door de buurt getrokken om te zingen voor de mensen. Het geldt dat zij naast het snoepgoed kregen, hebben zij aan de kerk gegeven. Het volgend jaar willen ze weer. Het was spannend zo door het donker op te trekken. Dit project is te danken aan de jongerenwerker die affiniteit met de kerk heeft.

In mei gaan we met 6 jongeren uit diezelfde jeugdvereniging naar Italië om paden open te knippen voor de wandelaars die daar in de zomer dan veilig over heen kunnen. We bezoeken dan ook enkele plekken van Franciscus, erop vertrouwend dat de grond en de plekken zijn verhaal nog beter kunnen vertellen door het zelf te zien en te voelen en er met je voeten over heen te gaan.

Zo probeer ik aan te sluiten bij wat er is en te werken aan verbondenheid. Het is proberen kwetsbare groepen ondersteunen en aandacht geven.

Gehoord

Lezing op een congres

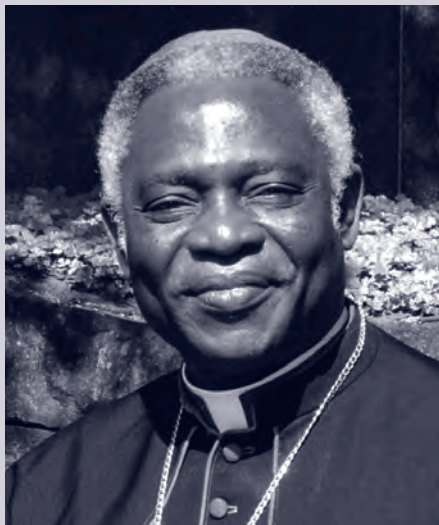
Lezing

Peter Kardinaal Turkson

Deze keer geen boekbespreking maar een korte reflectie op een inleiding op het laatste *Christelijk Sociaal Congres*, het 125^e, dat eind augustus in Doorn werd gehouden. De titel van dit Jubileumcongres was *Geloof, angst en hoop*. Een goed gekozen titel omdat door veel mensen in Nederland angst gevoeld en verwoord wordt. Het populisme spint er garen bij, al lijkt bij de verkiezingen van 15 maart de stem van de angst niet gewonnen te hebben. Het tegenwoord tegen de angst is *De kracht van verbondenheid* dat was dan ook de ondertitel. Uit de vele nationale en internationale sprekers heb ik er een gekozen om in dit verband in het licht te zetten.

Peter Turkson is afkomstig uit Ghana en is voorzitter van *Justitia en Pax* in Rome. Hij sloot aan bij de Encycliek van Paus Franciscus *Laudate Si* en sprak om te beginnen over mondialisering. Ik citeer uit het verslag van het congres: “Informatie en beeld verspreiden zich snel over de gehele wereld. Dat maakt het moeilijk om volledig mens te zijn. Er spelen economische, financiële, politieke en technologische krachten die het denken en doen van mensen ‘robotiseren’. Zijn we dan slachtoffer of kunnen we sturen?”. Met de vier pijlers van het christelijk-sociaal denken – *de waardigheid van elk mens; het subsidiariteitsbeginsel; het bonum commune; de solidariteit* – in de hand kunnen we maar één richting kiezen: zelf de leiding nemen. Dus geen houding van slachtoffer zijn, van jammeren en klagen over van alles wat verkeerd is, maar de regie nemen. Met andere woorden: hoe kunnen we de mondialisering die nu eenmaal een feit is, humaniseren? Dat was zijn eerste vraag.

Vervolgens sprak Turkson over onze roeping. Al vanaf de vroegste christelijke tijden zijn er mensen opgestaan die zich geroepen voelden om in de hun gegeven tijd en omstandigheden op te staan en te doen wat zij nodig achtten. Voorbeelden zijn er te over: grote en kleine profeten, grote en kleine leiders, en vooral gewone mensen van goede

wil, die de handen uit de mouwen steken. We zijn geroepen tot vrede brengen, tot gerechtigheid realiseren en tot barmhartigheid voor medemens en schepping. Met alle schandalen, reorganisaties en herstructurering die we achter ons hebben, is het nodig opnieuw onze roeping te onderzoeken. Waartoe voel ik mij geroepen? Waartoe zijn wij – christenen geroepen? En aan welke toekomst willen wij ons verbinden?

Het derde thema was de dialoog. Met erkenning van bedreigingen als informatiestress en verwaarlozing van menselijk contact was de aansporing van Peter Turkson: “Omarm de dialoog”. Ik citeer weer uit het verslag: “Authentieke dialoog is open en respectvol en vraagt geduld, zelfbeheer-

sing en vrijgevigheid. Ze volgt bovengenoemde vier principes.” We komen verder als we die toepassen op onze eigen relaties. En dan uit *Laudate Si*: “Wanneer je niet je best doet voor de relatie met je naaste, schaadt dat ook de relatie met jezelf, met anderen, met God en met de schepping”. Eigenlijk is er maar één middel om in die viervoudige verbondenheid te kunnen groeien, dat is de dialoog.

Vanuit de genoemde thema’s – mondialisering, de roeping van elke christen en dialoog kwam Peter Turkson met een mooi voorbeeld. AVAAZ, een wereldwijde online beweging met 44 miljoen leden. Met behulp van petitieën worden overal acties ingezet om de wereld te verbeteren. En met succes. Het is een nieuwe eigentijdse vorm van wereldwijde verbondenheid. In de kerken bidden we voor asielzoekers, mensenrechten, voor de armen en voor behoud van de schepping. Bij AVAAZ (www.avaaz.org) zijn onze geestverwanten te vinden. Hier wordt actie gevoerd. Ik beveel alle lezers van VPWinfo.nl aan deze site te bezoeken en mee te doen. Want wat is geloven zonder daden?

De volledige tekst van de lezing is te vinden op www.stichting-csc.nl

De kracht van kleine verhalen

We leven in een onzeker land. Er zijn scheurtjes in ons zelfvertrouwen gekomen. De afgelopen jaren is de twijfel er beetje bij beetje ingeslopen. Aan het woord is Thijs Caspers, onderzoeker aan de Tilburgse universiteit. In zijn reflectieartikel laat hij zijn licht schijnen over de voorgaande verhalen.

De grote stroom aan vluchtelingen uit het Midden-Oosten naar Europa heeft voor een schrikreactie gezorgd. Met regelmaat wordt in de media over een tweedeling gesproken. En ik kan me niet onttrekken aan de indruk dat dit sjabloon in aanloop naar de Tweede Kamerverkiezingen in maart ook werd gecultiveerd. Het wij-zij denken deed het goed. De rel met Turkije functioneerde daarnaast als een goed 'tegenover', om het Nederlander-zijn nog eens aan te scherpen

Maar over wat voor Nederland hebben we het dan met elkaar? In de verkiezingstijd konden we niet om het woord 'identiteit' heen. Overal werd het te pas en te onpas van stal gehaald. Echter, over welke identiteit het ging, dat weet ik nog steeds niet. Politici hebben in de aanloop naar de verkiezingen heel veel gesproken. De stroom van woorden

was eindeloos. Maar gezegd hebben ze echter bar weinig. En wat ze gezegd hebben baart zorgen. Als de identiteitsdiscussie verzandt in of wij wel of niet het Wilhelmus dienen te zingen op school, dan weet je hoe laat het is. Dan weet je zeker dat de oplossingen niet uit Den Haag komen.

Is dat erg? Ik denk het niet. De verhalen van Dennis Hendrickx, Jan Houben, Mark Robin Hoogland en Mattie Jeukens laten ieder op hun eigen manier zien dat oplossingen niet van bovenaf moeten worden opgelegd. Integendeel, telkens dient wat goed is opnieuw te worden gevonden. Met elkaar welteverstaan, want in de zoektocht naar oplossingen heeft eenieder met zijn eigen vermogens en talenten een puzzelstukje aan te leggen in het werken aan oplossingen.

Verbinden

Abt Dennis Hendrickx laat in zijn bijdrage treffend zien hoe de gemeenschap van de abdij van Berne zich uitgedaagd voelt tot barmhartigheid. Om degenen die het 't meeste nodig hebben nabij te zijn, kiest de gemeenschap er voor om zichzelf te verbinden met het lot van een groep vluchtelingen die naar Nederland zijn gevlucht. In plaats van zich terug te trekken achter de dikke muren van hun abdij in Heeswijk, maken zij een omgekeerde beweging. In het spoor van hun stichter Norbertus

Thijs Caspers

gastonderzoeker (vanuit het VKMO)
aan Tilburg University

laten ze zich 'gezeggen door de samenleving'. En dat betekent in hun geval dat ze een groep van twaalf vluchtelingen, zo goed en zo kwaad als dat kan, een plek willen aanbieden waar ze op adem kunnen komen en iets van geborgenheid kunnen voelen. Dat het pad van barmhartigheid geen weg is die louter over rozen gaat, schemert ook door in het relaas van Hendrickx. Je dagelijkse leef- en woonerf delen met volstrekt onbekende 'broeders' en 'zusters' is niet altijd even gemakkelijk. Het vraagt om wederzijdse aanpassing en afstemming. Hoe samen te leven is nooit in een vast omlijnd proces beschreven. Het is een voortdurend zoeken en uitvinden hoe we het beste in het spoor van de Levende kunnen wandelen.

Het vergt moed om je te verbinden met de onbekende ander. Erover spreken is één, het daadwerkelijk doen is van een geheel andere orde. Met recht mag je spreken over kleine wonderdjes, wanneer mensen het toch willen proberen. Het verhaal van Jan Houben getuigt van durf. De Nicolaasgemeenschap in Eemnes voelt, net als de gemeenschap van Abt Hendrickx in Heeswijk, dat zij niet losstaan van de urgente problemen van deze tijd. In samenspraak met de gemeente Eemnes willen zij vier woningen gaan bouwen op het terrein van de kerk. Op die manier kan er een tijdelijk onderkomen gerealiseerd worden voor maar liefst zestien statushouders.

Het eigen huis openstellen

Dat gehoor geven aan de noden van je tijd niet altijd gemakkelijk is, laten de verhalen van Hendrickx en Houben ook zien. Solidariteit is een mooi begrip, maar wanneer het dichtbij komt dan zorgt het ook voor koudwatervrees.

Houben schrijft dat buurtbewoners in Eemnes bang zijn dat de komst van statushouders gevolgen heeft voor hun eigen welvaart en welzijn. Wat als

Niet door te kiezen voor de weg van de minste weerstand, maar door trouw te blijven aan hun roeping, ook als het moeilijk is en er tegen de stroom in geroeid moet worden.

Vruchtbare wegen

Gehoor geven aan de noden van je tijd vraagt het nodige bewustzijn. Het gaat erom dat je je, om het met Mark Robin Hoogland te zeggen, bewust bent van

Het vergt moed om je te verbinden met de
onbekende ander. Erover spreken is één,
het daadwerkelijk doen
is van een geheel andere orde

de huizenprijzen zakken? Nobele motieven zijn mooi, maar het wordt een ander verhaal wanneer het directe gevolgen heeft voor de eigen portemonnee. Ook abt Hendrickx spreekt over weerstand: 'populistisch geschreeuw' zorgt ervoor dat de gemeenteraad uiteindelijk door de knieën gaat. Fel protest zorgt dat er geen grootschalige opvang in de gemeente komt aldaar. Maar uitstel betekent geen afstel. Het is bemoedigend en mooi om te zien dat de gemeenschap van Berne zelf het voortouw neemt als de gemeente door het protest uit de buurt is teruggeschrokken. Door hun eigen huis open te stellen voor de 'minste der mijnen', proberen zij gestalte te geven aan de boodschap van het evangelie.

je taak als verkondiger. Allereerst is het belangrijk om trouw te zijn aan de 'blijde boodschap' en de uitleg daarvan. Ook wanneer die boodschap ongemakkelijk of confronterend is. Moeilijke vragen dienen niet uit de weg te worden gegaan. Integendeel, ze zijn onderdeel van een gemeenschappelijk zoeken waarbij we telkens uitgenodigd zijn om waarheid met elkaar op het spoor te komen. Als verkondiger kan het, omwille van de boodschap, waardevol zijn je eigen vragen en je eigen twijfels in te brengen. Maar wel omwille van wat gezegd dient worden, niet omwille van jezelf. Deze verkondigende taak en houding is onlosmakelijk verbonden met het vinden van vruchtbare wegen in onze omgang met complexe

eigentijdse vraagstukken. De verhalen van Hendrickx en Houben zijn zo bezien op organische wijze verbonden met de verkondigende houding die Hoogland zo treffend weergeeft in zijn schrijven.

Presentie

De bijdrage van franciscaan Mattie Jeukens geeft tot slot treffend het belang van presentie weer. Als pastor komt hij op plaatsen waar velen van ons misschien liever van weggijken of gewoonweg niet zo snel komen. Daarnaast is zijn betoog een prachtig voorbeeld van hoe in het klein aan onderlinge verbondenheid kan worden gewerkt. Tegen de gangbare trend in kiest Jeukens er niet voor om zelf van alles te organiseren. In plaats daarvan kiest zijn parochie ervoor om zich te verbinden en mee te doen met

verbinding. Door je te verbinden met wat er leeft aan initiatieven in een wijk stem je je af op de vragen maar ook op het enthousiasme van mensen. Je wijst de ander niet de weg, maar je bent in gezamenlijkheid op weg met de ander. De blik van de ander helpt je daarbij om je eigen zienswijzen zo nu en dan tegen het licht te houden. Om in te zien, zoals bij Jeukens, dat de armoede die je zelf al bijna niet meer ziet, niet normaal is.

Opbouwen van beneden naar boven

De vier 'kleine verhalen' van Hendrickx, Houben, Hoogland en Jeukens zijn bemoedigend. Elk van hen laat zien dat we een samenleving met elkaar opbouwen van beneden naar boven. Van wat ons maatschappelijk te doen staat hebben we van tevoren geen kant en klaar beeld. Er is geen routeplan dat ons in een vloeiende lijn van A naar B wijst. Al is dat wat politici ons soms wel willen doen laten geloven. Maar vanuit een tastend zoeken zijn we in gezamenlijkheid tot heel veel in staat. Dat is bemoedigend en geeft hoop. Dat er scheurtjes in ons collectieve zelfvertrouwen zit, daar kunnen we met elkaar denk ik niet omheen. De angst heeft zich in onze samenleving genesteld. Er is iets van wantrouwen gegroeid dat ook niet van het ene op het andere moment verdwenen is. Hoe we echter omgaan met onze onzekerheid is een tweede. Cultiveren we met elkaar het gevoel van tweedeling en kiezen we er voor om zelf onze schaap-

jes op het droge te hebben? Of delen we van wat we hebben en trachten we de verbinding te maken met onze medemens, ver weg en dichtbij? De vier verhalen uit de praktijk inspireren om vooral dat laatste te doen. Laten we ze daarom vooral breken en delen als brood. Want uiteindelijk is dat waarvan we leven.

Delen we
van wat we hebben
en trachten we
de verbinding
te maken
met onze
medemens,
ver weg
en dichtbij?

Vanuit een
tastend zoeken zijn we
in gezamenlijkheid
tot heel veel in staat

anderen. Deze aanpak is om meerdere redenen interessant. Allereerst vergroot het je mogelijkheden als je zelf relatief weinig organisatiekracht hebt. Dit laatste is een ongemakkelijke maar ware realiteit voor de meeste kerken in Nederland. Daarnaast echter schept het op een natuurlijke manier

Uitnodiging

Algemene Ledenvergadering 2017 VPW Nederland

Donderdag 18 mei

Nicolaas Monica Kerkcentrum

Boerhaaveplein 199, 3552 CT Utrecht

Geef je **zo spoedig mogelijk op**,

in ieder geval **vóór dinsdag 11 mei**

Aanmelden via: jan.franken@vpwinfo.nl

Nieuwe vormen voor onze beroepsvereniging

Maak alles nieuw!

- Vanaf 10.00 uur **Inloop** met koffie en thee
- 10.30-10.45 uur **Viering**
- 10.45-11.30 uur **Bespreking en vaststelling van de nieuwe Statuten en het nieuwe Huishoudelijk Reglement van VPW Nederland.** Deze zijn in het voorjaar toegestuurd voor de diverse ALV-en van de afdelingen. Wijzigingsvoorstellen kunnen tot uiterlijk 4 mei bij het bestuur ingediend worden.
- 11.30-11.45 uur **Koffie/thee**
- 11.45-12.30 uur **Bespreking van de diverse opties over samenwerking/fusie met de FNV, met CNV Kerk en Ideëel en andere opties.** Wat zijn voor- en nadelen. Een opiniërend gesprek op basis waarvan het Algemeen bestuur de komende maanden vervolgstappen en besluitvorming door de ALV kan voorbereiden.
- 12.30-13.15 uur **Lunch**
- 13.30-13.45 uur **Huishoudelijk gedeelte** van de vergadering met goedkeuring jaarverslag, jaarrekening verslag kascommissie e.d.
Tot uiterlijk 4 mei kunnen vragen dan wel wijzigingen aan het bestuur doorgegeven worden.
- 13.45-15.15 uur **Bibliodrama**, verhaal tot leven brengen.

Nieuws uit de VPW-en

■ VPW Limburg

• • • Medio vorig jaar hebben de afdelingen Den Bosch en Limburg een eerste verkennend gesprek met elkaar gevoerd m.b.t. praktische samenwerking. De noodzaak daartoe is vooral door de praktijk van de afdelingen ingegeven. Daaruit blijkt dat we met veel dezelfde kwesties van doen hebben. En dat geldt in meer of mindere mate ook voor andere afdelingen. Het dalende ledenaantal, de stokkende aanwas van jongeren in de beroepsgroep, de werkplekken die met steeds minder formatie feitelijk (steeds) meer werk moeten doen. De identiteit van het beroep en de heikele punten die daar al zijn in de relatie tussen pw-ers en het betreffende bisdom. Daarin neemt Limburg nog eens een aparte plek in vanwege het feit dat een behoorlijk aantal beroepskrachten zonder zending van de bisschop werkt. Protocollaire gesprekken zoals door de andere afdelingen worden gevoerd, vinden hier te lande niet plaats. Het maakt een gesprek over versterken van elkaar er niet gemakkelijker op. We hebben elkaar in januari weer getroffen en de afspraak gemaakt aan een gezamenlijk programma te gaan werken. Het geheel staat nog in de grondverf, maar de wil en het begin is er. Op basis van de ideeën gaan we proberen een gezamenlijk studiemoment en aansprekend aanbod voor beide afdelingen in te richten.

• • • Vanwege het voorjaar komen verschillende groepen binnenkort weer bij

elkaar. De ALV van de afdeling (8 maart) is al achter de rug wanneer dit nummer van *VPWinfo.nl* van de pers rolt. Spannend is de voortgang in de ontwikkeling naar één overkoepelende VPW. Voor de Limburgse (en Bosche) afdeling geldt dit feitelijk al, maar niettemin is het voor de overige afdelingen een belangrijke stap. De studiekringen in Parkstad en in het noorden van de provincie (werkgroep Pactief) bereiden weer bijeenkomsten voor en het verband van pastoraal werkers/sters werkzaam in parochieel basispastoraat (PIP) komen in maart bij elkaar. Ongetwijfeld hebben de emeriti inmiddels weer een bijeenkomst in de stijgers staan.

En dan zitten we al weer in het voorjaar. Misschien is er dan ook wat meer zicht op de komende bisschopsbenoeming in ons bisdom; wie weet. | Piet Linders

■ VPW Haarlem-Amsterdam

• • • 8 december jl. vond het 2e protocollaire gesprek plaats van 2016. Wederom op de Tiltenberg. De agenda werd grotendeels bepaald door de nota *Kerk in een verander(en)de samenleving* een gespreksnotitie gericht aan pastoors en regiobesturen. Deze gespreksnotitie is bedoeld als vervolgstap op de beleidsnota *Nieuwe Tijden, Nieuwe Wegen* om een en ander te concretiseren en parochies tot toekomstig beleid te stimuleren. Diverse gremia o.a. de priesterraad, de bisdomstaf e.a. hadden eerdere versies van deze

notitie gezien en besproken. Als bestuur merkten we op dat de VPW er niet bij betrokken was geweest. De pastoraal werk(st)ers komen in de notitie amper voor en voor de diaken lijkt hun (toekomstige) rol beperkt tot de liturgie. Ondanks het feit dat een afbeelding van de H. Geest de voorkant sierde, is de nota erg zakelijk en geschreven vanuit bestuurlijk perspectief. De bisschop wil door middel van intervisiegroepen verder gaan met de notitie door in te spelen op de situatie in de diverse regio's met de vraag hoe men verder kan vitaliseren. Er zal ook gekeken moeten worden naar het gebouwenbeleid in de diverse regio's die binnen nu en 10 jaar terug moeten van 70 naar 30 regio's. Expliciet is gezegd dat er voor de pastoraal werker over tien jaar geen rol meer is weggelegd en vanwege het tekort aan financiën diakens en priesters wellicht dan onbezoldigd moeten werken.

• • • Daar zo wel een diocesane synode als een breed bisdomoverleg tussen priesters, diakens en pastoraal werkenden niet op enig enthousiasme kon rekenen bij de diverse gremia in het bisdom, inclusief bisschop en hulpbisschop, heeft het bestuur van de VPW samen met een werkgroep een 'bisdomdag' uitgeroepen op 1 april (uiteraard géén grap). Een dag van ontmoeting, inspiratie en bemoediging voor pastores, besturen en vrijwilligers. Als thema is gekozen voor *Waar is de kerk? Hier is de kerk!*. In tegenstelling met landen in de zogeheten Derde

Wereld neemt de invloed van kerk en geloof in ons land al jaren af. Oftewel Nederland seculariseert. Het aantal kerk-gangers loopt als maar terug. En wie blijft komen wordt ouder en grijzer. Ook het aantal vrijwilligers daalt. Kerken worden gesloten en parochies worden samengevoegd. “Waar blijft de kerk?” vraagt menigeen zich af. Wie blaast als laatste de godslamp uit?

• • • Paus Franciscus is regelmatig op positieve wijze in het nieuws, maar in Nederland hoor en lees je in de gangbare media betrekkelijk weinig in positieve zin over ons christelijk geloof en de kerken. Houdt binnenkort het Verhaal van de Levende op? Je zou het haast denken... als je je ogen en oren niet de kost geeft. Want wie geen vreemdeling in Jeruzalem is, ontdekt dat op tal van plaatsen, in en vanuit tal van geloofsgemeenschappen bemoedigende activiteiten plaats vinden op het gebied van de kerntaken van onze kerk te weten diaconie, catechese, gemeenschapsopbouw en liturgie. De ervaringen met al die activiteiten zijn de moeite waard om met elkaar te delen. We hebben twee sprekers bereid gevonden een inleiding te verzorgen en wel prof. dr. Hans de Wit: *‘Verblijdt u met mij, want ik heb de schelling gevonden die ik verloren had!’* (Lucas 15,9) – over de riskante opdracht om kerk te zijn en een inleiding door prof. dr. Jozef Wissink: *‘Waar blijft de kerk? - omwille van troost en uitdaging’*. Uiteraard is er gelegenheid tot het stellen van vragen. Verder zijn er diverse workshops (óók voor jongeren!) m.b.t. liturgie, catechese, diaconie en gemeenschapsopbouw. Parochies, besturen en

pastores zijn ruimschoots uitgenodigd en vanuit de parochies kan men met een interessant initiatief over een informatietafel beschikken. Uiteraard sluiten we de dag af met een viering van woord en gebed. We hopen uiteraard op een grote opkomst en willen vele mensen welkom heten in het fraaie Heiloo. Op de website van www.vpwinfo.nl onder de knop ‘bisdom Haarlem-Amsterdam’ kunt u de folder en meer informatie vinden. | Kiki Kint

■ VPW Breda

• • • Op 8 februari jl. had het bestuur een protocollair gesprek met de bisschop, mgr. dr. Jan Liesen. Hij vertelde uitgebreid over zijn contacten met vluchtelingen. Hij legde uit waarom het nog niet mogelijk was om met dit werk de publiciteit te zoeken. De positie van pastorale werkers m/v wordt zwakker door gebrek aan geld. Het bisdom probeert te redden wat mogelijk is, maar het blijft wrang als je hoort dat een collega noodgedwongen afscheid moet nemen. Ook de bijzondere situatie van de afdeling VPW-Breda kwam ter sprake. Statutair moet onze bisschop toestemming geven bij wijziging van de statuten, dus ook nu VPW Breda haar eigen rechtspersoon wil opheffen om als onderdeel van VPW Nederland verder te gaan. We beloofden hem de tekst van de bestaande statuten VPW-Breda toe te sturen plus het concept van de nieuwe statuten VPW-Nederland per 1 juli 2017. De aandacht voor het wel en wee van de VPW blijft hem hoe dan ook ter harte gaan. Onze vraag over wat hij ervaart aangaande de betekenis van ambtsjubilea werd niet beantwoord,

maar doorgeschoven naar een volgend gesprek. Aanleiding voor deze vraag was het 75-jarig priesterjubileum van bisschop Hubertus Ernst op 7 juni 2016. In die viering bleek dat er kennelijk geen ruimte was om terug te blikken op diens pastoraal beleid gedurende de jaren 1967-1992.

• • • In de ochtend van 9 maart jl. heeft em. prof Toine van den Hoogen (RUN) een boeiende voordracht gegeven over de spiritualiteit van bisschop Ernst in diens ontwikkeling van docent moraaltheologie aan het seminarie Bovendonk tot bisschop van Breda gedurende die 25 jaar. Het is een dermate belangrijke studie gebleken dat wij de tekst gaan publiceren in onze periodiek. Het laatste woord over deze opmerkelijke bisschop, bescheiden maar kritisch en standvastig, is nog lang niet gezegd. Voor veel collega's blijft hij een bron van inspiratie en bemoediging. In de middag hielden we onze extra ALV. Het aantal van 21 deelnemers, verrijkt met 17 volmachten, was onvoldoende om een rechtsgeldig besluit over onze statutenwijziging te nemen. Maar nadat de voorgestelde veranderingen uitgebreid toegelicht en besproken waren hebben we wel de mening van alle aanwezigen gepeild. Unaniem stonden de aanwezigen achter opheffing van de rechtspersoon en verdergaan als onderdeel van VPW Nederland. Dus komen we op 20 april weer bijeen om een definitief besluit te nemen, alles uiteraard onder voorbehoud van de goedkeuring door onze bisschop.

| Frans Vermeulen

Lees verder op pagina 22

■ VPW 's-Hertogenbosch

• • • Op 9 februari 2017 vond er op onze vaste plek bij de paters Capucijnen in Den Bosch de voorjaarsbijeenkomst plaats. Het was al weer geruime tijd geleden dat de leden elkaar ontmoet hadden in VPW-verband. Naast het feit dat het goed was elkaar weer te ontmoeten, hebben er in de afgelopen periode verschillende ontwikkelingen plaatsgevonden waar informatie over uitgewisseld is. In het najaar van 2016 zijn de contacten met het bisdom (na vele jaren) weer genormaliseerd. Enkele leden van de stuurgroep hebben een kennismakingsbezoek gebracht aan Mgr. de Korte.

In een open en collegiale sfeer is er van gedachten gewisseld over de nota *'Samen bouwen in Vertrouwen'* die toen in concept gereed was. Mgr de Korte heeft aangegeven om in de vorm van collegiaal overleg met de VPW Den Bosch in gesprek te willen blijven. Aan enkele toezeggingen is inmiddels gevolg gegeven, onder andere de zorg en aandacht voor de emeriti, een betere communicatie en een jaarlijkse studiebijeenkomst voor alle pastoraal actieven in het bisdom.

• • • Een tweede belangrijke ontwikkeling is de mogelijke samenwerking tussen de VPW Limburg en de VPW Den Bosch in de vorm van een gezamenlijke studiebijeenkomst. Door de krachten te bundelen hopen we op een grotere opkomst en meer mogelijkheden tot uitwisseling. Beide afdelingen hebben te maken

met een teruglopend aantal actieve leden, terwijl de uitdagingen in het werk toemen. Door de krachten te bundelen en door samen op te trekken hopen we een inspirerende Vereniging te blijven.

• • • *Religieuze Sprakeloosheid: Bedreiging of Kans* was de titel van de inleiding van dr. Taede Smedes (godsdienst filosoof en theoloog) tijdens de voorjaarsbijeenkomst.

Geloof en spiritualiteit zijn grenzeloos geworden. Met de grenzeloosheid ontstaat religieuze sprakeloosheid. De vraag is of dit erg is? Na een boeiende inleiding waarin Smedes ons meenam langs vele ontwikkelingen in het religieuze landschap stelde hij: "Religieuze sprakeloosheid houdt het denken in beweging en hoeft bovendien niet tot zwijgen te leiden. Het leidt tot een gesprek over verwondering over het bestaan. Een gesprek over het wonder van het gewone, alledaagse".

Aansluitend vond er een mooi nagesprek plaatst vanuit de pastorale praktijk. Wij hebben verkend hoe wij als pastores 'religieuze sprakeloosheid' ontmoeten in contacten en hoe we ermee om hebben leren gaan door steeds oor en aandacht te hebben voor het levensverhaal. Kortom een inspirerende middag waarin we veel met elkaar hebben gedeeld. | Jos van Rooij

■ VPW Utrecht

• • • De eerste vergaderingen van het nieuwe jaar stonden in het teken van de voorbereiding van de ledenvergadering op 23 maart. Op die vergadering zal de toekomst van de VPW aan de orde komen. Het ledenaantal krimpt. De wens

is om voor alle leden individuele en collectieve belangenbehartiging zo lang mogelijk zo goed mogelijk te houden. Daarom ligt het voor de hand de krachten te gaan bundelen en zal het bestuur de leden het voorstel voorleggen om de eigen rechtspersoon op te heffen en samen met de andere afdelingen als VPW-Nederland verder te gaan. In de voorbereidende vergaderingen verdiepten we ons, met hulp uit het bestuur van de VPW Nederland, in de verschillende keuzes, de noodzaak van de statutenwijzigingen, de formulering van onze eigen wensen en het maken van een uitnodiging. Bij de algemene ledenvergadering 86 ja-stemmen nodig om de eigen rechtspersoon op te kunnen heffen en als één landelijke vereniging verder te kunnen gaan. Op het moment dat u dit leest, is duidelijk of we dat hebben gered of dat we nog een keer een ALV bij elkaar zullen roepen. | Marion Korenromp

De Vertelambassadeur

In onze kringen kennen we het fenomeen *Theoloog van het jaar*, die een goede gesprekspartner zou kunnen zijn van de *Denker des Vaderlands*. En toch zou het kunnen dat pastores in hun praktische werkveld veel meer hebben aan de *Vertelambassadeur van het jaar*. Een goed verhaal gaat immers duizenden jaren mee. Een verhaal kent meerdere lagen. Het is aan de luisteraar om te bepalen op welke ‘verdieping’ hij of zij wil uitstappen. Het verhaal geeft nuances, vertelt van de dilemma’s en de afwegingen, wijst de weg in de vragen om het bestaan. Maar vooral, een verhaal wil verteld worden.

En dan ben je bij Pauline Seebregts, *Vertelambassadeur van 2017*, aan het goede adres. Zij vertelt verhalen recht uit haar hart. Ze neemt je de ene keer met veel vreugde mee naar de kleine wonderen van elke dag en laat je de andere keer deelgenoot worden van hartverscheurende momenten. Haar verhalen getuigen van warmte en betrokkenheid. Ze is betrokken bij haar publiek en bij haar verhalen. De thema’s van haar verhalen variëren van de kleine dingen van alledag naar de grote vraagstukken van de samenleving. Iemand heeft haar manier van vertellen ooit benoemd als “entertaining wisdom”. Die

vlag dekt de lading uitstekend. Een kleine greep uit haar aanbod speciaal voor kerken: Een vertelvoorstelling over Jozef, de man achter Maria en Jezus; een vertelvoorstelling over vergeven getiteld *Lied voor een Engel*; een *Hart vol verhalen* speciaal bedoeld voor mantelzorgers en *Mijn hart woont elders* dat je binnenbrengt in de wereld van asielzoekers. Vervolgens biedt ze met *Verhalenboeket* een originele manier om vrijwilligers te bedanken. Daarnaast hoort een voorstelling op maat tot de mogelijkheden. En om pastores te laten delen in haar vaardigheden van vertellen geeft Pauline ook korte cursussen en workshops. Ik ben Pauline meermalen tegengekomen: in een vertelvoorstelling in een klein theater, op een vrijwilligersavond in de parochie, bij het afscheid van een collega. Ik hoor nog de intonatie van haar stem bij het verhaal van *Whalerider*. Ik zie nog de gezichten van parochianen voor me, die ingespannen

meedachten aan de oplossing van haar raadselverhaal en hun gezamenlijke plezier toen het raadsel werd ontward.

Het is heerlijk om je mee te laten slepen door verhalen. Het schept een band tussen mensen en je ziel komt weer even thuis.

www.storywise.nu

De kerk was niet vol....

Op de donderdag voor kerst zou de *Hildegardiskerk* vol zitten met kinderen, ouders, leerkrachten, met mensen van goede wil! Het zou krioelen van de peuters en kleuters. Een lied, een toneelstuk, een gedicht. En ik? Ik mocht openen, ze welkom heten, kerststerren in ontvangst nemen, om aan het einde van hun viering iedereen een zalig kerstfeest te wensen.

We hadden ons van tevoren wel afgevraagd of het geen stap te ver zou zijn om in deze op en top religieuze wijk Crooswijk, waar beleden wordt dat er maar één God is, de kerstviering van de school in de kerk te vieren.

Achteraf was het dat wel. Veel ouders hielden hun kinderen thuis, uit angst dat er gebeden zou worden. Uit angst voor... Kinderen werden ziek gemeld, of bleven weg zonder opgaaf van reden. En dat terwijl op onze scholen de kernwaarden: 'vertrouwen', 'verbondenheid', 'zorg', 'hoop', 'verwondering', 'respect' en 'gerechtigheid' de basis zijn van goed onderwijs. Het zijn waarden waar het hele Evangelie in doorklinkt.

Daarvoor is God mens geworden, vierden en vieren we dat God zich over deze wereld heen buigt. Hij buigt zich over de wereld heen als een warme, beschermende mantel om geborgen te zijn in zijn liefde.

Als we dat geloven, of minstens op durven hopen, dat we geborgen mogen zijn in Gods liefde, dan, dan zijn wij geroepen, om elkaar, in deze verwarrende tijd

vast te houden en in verbondenheid met elkaar te leven; om samen te bouwen in vertrouwen en onze verantwoordelijkheid te nemen voor de opbouw van onze geloofsgemeenschap en samenleving. Mensen van goede wil, laten zich niet uit elkaar drijven maar blijven de verbinding zoeken. Geen wij-en-zij-denken maar een inclusief denken. Katholiek denken wil verbinden en is gericht op gemeenschapszin en saamhorigheid. Met elkaar hebben we een akelig actuele opdracht in een onrustige wereld. Een wereld die meer en meer als onbehagelijk wordt ervaren. Een wereld waarin we steenrijk en tegelijkertijd doodsbang zijn.

Bouwen aan de stad

Rob

Lijesen

Als ik, jij, wij die opdracht aandurven, dan kunnen we blijven leven vanuit vertrouwen, verbondenheid, zorg, hoop, verwondering, respect en gerechtigheid. Dan trappen we niet met open ogen in de valkuil van verharding, de valkuil van het tegen elkaar uitspelen. Laten we ons niet verleiden tot hard en grof taalgebruik, tot geroeptoeter naar elkaar toe...

En de kinderen van de school..... zij gingen op donderdag voor kerst gewoon weer terug naar school om 's avonds het kerstdiner te gebruiken. Snackend ging ik van groep naar groep en dat was goed en lekker! Juist in deze tijd hebben mensen meer dan ooit behoefte aan gezelligheid, geborgenheid, saamhorigheid.

We zullen opnieuw moeten beginnen, terug naar af, naar het moment dat we elkaar begrepen, om samen te zoeken naar een weg die we samen in vrede mogen, kunnen en moeten wandelen.

• Laten we het maar stil maken, dat de teksten en liederen, die zo zorgvuldig zijn uitgezocht door de tekstgroep en gezongen door ons koor ons die weg mag wijzen.

• Laten we het maar stil maken, om te bidden voor vertrouwen, verbondenheid, zorg, hoop, verwondering, respect en gerechtigheid in het nieuwe jaar, ook al gaan we struikelend 2017 in.

• Laten we bidden in stilte, geen geschuif met de voeten, geen geritsel met boekjes, geen gekuch, opdat jij mag ervaren – in die stilte – dat God zich over de wereld heen buigt als een warme, beschermende mantel om jou geborgen te laten zijn in zijn liefde.